

Gläubigers der Verkauf der verpfändeten Gegenstände verordnet wird«). Tedy v řízení tom není zjišťováno pravoplatně, že jsou tu předpoklady realisace, tedy že skutečně byla zřízena ruční zástava, že pohledávka existuje, že dlužník je v prodlení. Není vyloučeno, že v řádné rozepři může býti zjištěn opak těchto předpokladů. Věřitel navrhuje prodej podle čl. 310 obch. zák., návrhem a prodejem přejímá ručení za škodu, vzejde-li nějaká tím, že nebylo pro tento prodej zákonitých předpokladů. I tato hmotněprávní stránka prodeje podle čl. 310 obch. zák. nasvědčuje, že nejde o exekuci podle exekučního řádu, jenž ostatně ve čl. XIII. čís. 9 uvoz. zákona předpisy čl. 310 obch. zák. a §u 47 uvoz. zák. k obch. zákonu ponechal netknutými, a že žaloba dle §u 37 ex. ř. je v tomto řízení nepřípustna.

Čís. 5068.

Prodej podle čl. 310, 382 obch. zák. není exekucí a nelze se proti němu bránit žalobou dle §u 37 ex. ř., aniž může býti vyloučen tím, že si na věc, dotčenou prodejem, osobuje vlastnické právo osoba třetí.

(Rozh. ze dne 22. května 1925, Rv I 748/25.)

Žalovaná strana vymohla si ve smyslu ustanovení čl. 310 a 382 obch. zák. prodej předmětů, které manželé Jan a Anna M-ovi nechali od ní odvézt z krámů a které pak žalovaná strana ve svém skladišti přechovávala pro útraty převozu a uskladnění. Bohumír K., tvrdě k oněm předmětům vlastnické právo, domáhal se zrušení exekuce. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Žalované straně byl povolen prodej dle čl. 310 obch. zák. jako speditérce, uplatňující své zákonné právo zástavní na předměty, u ní se nalézající, pro výlohy dopravy a uskladnění. Prodej takový řídí se ustanovením §u 47 uv. zák. k obchodnímu zákonu. Z toho zjevno, že nejde tu o vnucený prodej podle řádu exekučního, pro který musí býti zjednán zákonem předepsaný titul exekuční a splněny další předpisy ex. řádu. Nelze proto použití ohledně tohoto prodeje ustanovení exekučního řádu, protože zákonné právo zástavní speditéru dle čl. 382 obch. zák. poskytnuté tomuto přísluší bez ohledu na to, kdo jest jejím vlastníkem. Žaloba dle §u 37 exekučního řádu proto není přípustnou. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že nebylo přihlíženo k ustanovení §u 1 čís. 6 ex. ř., podle kterého jsou exekučním titulem také všechna vykonatelná nařízení civilních soudů v nesporných věcech právních. Dovolatel míní, že k těmto patří i sporný případ, a že proto není nejmenší pochybnosti, že jde o exekuci, proti které jest přípustna vylučovací žaloba podle §u 37 ex. ř. Dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn. Dovolatel uplatňuje vůči zákonnému

zástavnímu právu spediterovu podle čl. 382 obch. zák. žalobou podle Šu 37 ex. ř. své právo vlastnické. Žalovaná firma realizovala toto své zákonné zástavní právo způsobem, v čl. 310 obch. zák. uvedeným, a byl jí prodej podle tohoto článku povolen usnesením okresního soudu pro obchodní věci v Praze. Tento prodej není exekucí (§ 47 uvoz. zák. k obch. zákonu a čl. XIII. čís. 9 uvoz. zák. k exekučnímu řádu). Proto není exekucí, poněvadž tato, jak to vyplývá z §§ 1 a 7 ex. řádu, předpokládá exekuční titul, jehož se však nedostává prodeji podle čl. 310 obch. zák. Činnost soudu obmezuje se při zkoumání návrhu na povolení tohoto prodeje na to, zda jsou osvědčeny náležitosti nabytí uplatněného zákonného práva zástavního podle čl. 382 obch. zák., toto zkoumání však nezapadá do rámce exekučního řízení. Poněvadž jest tedy prodej podle čl. 310 obch. zák. prováděn v nesporném řízení, je žaloba podle Šu 37 ex. ř., která je možná jen proti exekuci, z toho důvodu nepřipustnou. Ale odvolací soud, schváliv v této příčině právní názor prvního soudu, nepochybil po stránce právního posouzení, ani když uznal, že je žaloba bezdůvodnou. Poněvadž je zástavní právo podle čl. 382 obch. zák. zákonným právem zástavním, realizovatelným beze zřetele na to, komu náleží vlastnictví ku předmětům, zástavním právem postiženým, poněvadž toto zákonné právo zástavní trvá i v úpadku i v exekučním řízení, prodej podle čl. 382 obch. zák. nemůže býti vyloučen z důvodu, že si vlastnické právo ku předmětům, tímto prodejem dotčeným, osobují třetí osoby; proto, i kdyby bylo prokázáno tvrzené vlastnictví dovolatelovo, nemohlo by býti vyhověno žalobnímu žádání, aby prodej byl zrušen, nehledí-li se k tomu, že je žádáno zrušení exekuce a že o exekuci vůbec nejde.

Čís. 5069.

Nájemní smlouva s jinou osobou o bytu, zajištěném pravoplatně pro státního zaměstnance, jest nicotnou.

(Rozh. ze dne 22. května 1925, Rv II 336/25.)

V žalobcově domě obýval byt železniční zřízenec Š. Když byl služebně přeložen, byl byt zabrán výměrem okresní politické správy pro služebního nástupce Š-ova. Tento se ihned nenastěhoval, nastěhovali se však mezitím do bytu manželé N-ovi, jichž vyklizení domáhal se žalobce žalobou. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Důvod nesprávného právního posouzení věci spatřují odvolatelé v tom, že napadeným rozsudkem nájemní smlouva mezi stranami rozepře uznána byla za neplatnou proto, že se jedná o byt, zajištěný pro státního zaměstnance, a tvrdí, že názor tento není správným, poněvadž dle Šu 13 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. se byty státních zaměstnanců sice zajišťují, avšak nepronajímají. Tomuto názoru odvolatelů nelze však přisvědčiti, neboť, ustanovuje-li zákon v Šu 13, že byt po státním zaměstnanci, uprázdněný přeložením do jiné obce, musí býti pronajat státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, jest tím rozuměti, že takový byt se pro státního